

[Anne Grete Holmsgård]

telse af arbejdstiden med fuld lønkompensation. Det er også, at vi får en bedre institutionsdækning, så forældrene har en reel mulighed for at få deres børn passet og få dem passet på forsvarlig vis, mens de er på arbejde. Og så er det f. eks. en udvidelse af barselorloven, som vi jo skal diskutere senere i denne samling.

Brixtofte (V):

Jeg vil sige tak for de mange venlige ord og den megen sympati for vores forslag. Det glæder mig meget, og det glæder venstre meget og de mange mennesker i Danmark, der ønsker at komme på deltid, men som ikke kan få lov til det, at der her i folketinget er så udpræget sympati for vores forslag. Der er en del indvendinger af forskellig art, som vi naturligvis under udvalgsarbejdet kan komme til livs, således at der vil være et stort flertal, som vil gennemføre forslaget inden sommerferien. Det er nemlig noget, der haster, og derfor er det noget, vi skal have gennemført hurtigt.

Arbejdsministeren taler – det er der også flere ordførere, der taler om – at man vil gribe ind over for eksisterende overenskomster. Nu er det selvfølgelig noget, man kan diskutere, i hvor høj grad det offentlige, i hvor høj grad folketinget skal fastlægge regler for, hvorledes folk er stillet på arbejdsmarkedet, og i hvor høj grad de skal aftale det selv. Men det er jo ikke sådan, at arbejdsministeren står på den ene side og fuldt ud forsvarer, at kollektive overenskomster altid skal indgås, og at folketinget ikke skal blande sig. Arbejdsministeren har jo selv blandet sig adskillige gange. Arbejdsministeren har også haft planer om at lave en tryghedsreform, som organisationer jo har sagt at han skulle holde fingrene langt væk fra, for han skulle ikke blande sig i overenskomster. Derfor er det efter min mening ikke noget princip, arbejdsministeren gør rede for. Det er et synspunkt, han bruger i denne situation, men i andre situationer mener arbejdsministeren godt, at man kan gribe ind på arbejdsmarkedet. Derfor kan jeg ikke acceptere, at det skulle være et argument, som er holdbart, at man altså ikke kan gå ind for forslaget, fordi det griber ind over for overenskomster. Det har arbejdsministeren gjort mange gange, og

derfor kunne han lige så godt medvirke til det også på dette område.

Med hensyn til socialdemokratiets ordfører, hr. Taanquists, indlæg vil jeg sige, at det er rigtigt, at der nok vil være mere effektiv arbejdskraft mange steder. Det, at man er mere veloplagt den tid man er der, betyder selvfølgelig, at man er i stand til at yde mere. Det fremstilles af mange, som om det er en fantastisk ulykke, at effektiviteten bliver større, at man er i bedre humør, og at arbejdsmoralen er højere. For os er det ikke nogen ulykke. Det er faktisk nærmest en fordel ved forslaget, at det bliver sådan, men jeg forstår, at der er mange, der mener, at så er det noget med, at arbejdsgiverne får mere profit og tjener på arbejdskraften og i den dur, og alene af den grund kan man ikke gå ind for forslaget.

Den konservative ordfører, hr. Dyremose, kom med mange positive betragtninger og mange gode argumenter, og jeg siger tak for de mange venlige bemærkninger. Der er dog lige et enkelt punkt, hvor vi er uenige, men det klarer vi jo nok op under udvalgsarbejdet, således at vi i fællesskab her som på andre områder kan få gennemført en lovgivning i folketinget.

Der var fra hr. Knud Linds side også nogle indvendinger i retning af, at man griber ind over for overenskomster. Dertil siger jeg som til arbejdsministeren, at det er en smags-sag, om det ene eller det andet område skal være overenskomst- eller lovgivningsstof. Vi mener altså, at her er et område, hvor ingen andre, når arbejdsgiveren og den enkelte ansatte er enige, skal forhindre, at en aftale om deltid bliver til virkelighed.

Fru Lilli Gyldenkilde vil selvfølgelig gerne bestemme over folks arbejde, og hvor længe de skal arbejde, og derfor skal man selvfølgelig også derfra senere vinde sympati for at begrænse overarbejde, og samtidig vil man have arbejdstiden generelt nedsat. Her har vi en ganske grundlæggende forskel mellem fru Lilli Gyldenkilde og vist også arbejdsministeren og så venstre. Venstre mener, at det er det enkelte menneske, der skal have frihed til at bestemme, i hvilket omfang det skal arbejde meget eller lidt. Det skal ikke være statsmagten, der griber ind og siger, at man allerhøjest må arbejde så meget, eller at man mindst skal arbejde så meget. Det må i høj grad overlades til det enkelte menneske, og